

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și ReNellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul

Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*. Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licență în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică. În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoholism. A început să scrive *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 decicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar. Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2017 venitul său anual a fost estimat la peste 400 de milioane de dolari.

OWEN KING, cel mai mic dintre cei trei copii ai lui Stephen King, s-a născut în 1977, în Maine și a manifestat un interes deosebit pentru literatură încă din adolescență. A urmat cursurile colegiului Vassar și a obținut un master în Fine Arts la Columbia University. Primul său volum, o colecție de proză scurtă intitulată *We're All in This Together*, a apărut în 2005, iar romanul de debut, *Double Feature*, a fost publicat în 2013. Povestirile sale au apărut în diverse reviste, cum ar fi *One Story* și *Prairie Schooner*, iar în 2015 a publicat romanul grafic *Intro to Alien Invasion*, scris în colaborare cu Mark Jude Poirier și ilustrat de Nancy Ahn. Cea mai nouă carte semnată de Owen King este *Frumoasele adormite*, romanul scris împreună cu tatăl său. În prezent, scriitorul lucrează cu regizorul Josh Boone la adaptarea pentru televiziune a romanului *The Great and Secret Show* de Clive Barker.

STEPHEN KING

FRUMOASELE ADORMITE

OWEN KING

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

Respect pentru oameni și cărti
Ultimele, dar cele mai importante mulțumiri ale noastre vi le adresăm dumneavoastră, domnule sau doamnă, pentru că ne-ați citit romanul. Nu avem cuvinte să vă spunem cât de mult înseamnă asta pentru noi. Sperăm că v-a plăcut.

Stephen King
Owen King
12 aprilie 2017

Cuprins

Partea întâi. TRIANGLUL DE DEMULT	15
Partea a doua. O SĂ DORM DUPĂ CE MOR	441
Partea a treia. DIMINEAȚA.....	805

PERSONAJELE

ORAȘUL DOOLING¹, CAPITALA PROVINCIEI DOOLING

- Truman „Trume“ Mayweather, 26 de ani, producător de metamfetamină;
- Tiffany Jones, 28 de ani, verișoara lui Truman;
- Linny Mars, 40 de ani, dispecer în cadrul Secției de Poliție din Dooling;
- Şerif Lila Norcross, 45 de ani, în cadrul Secției de Poliție din Dooling;
- Jared Norcross, 16 ani, elev în clasa a XI-a la liceul din Dooling, fiul Lilei și al lui Clint;
- Anton Dubcek, 26 de ani, proprietar și unic angajat al firmei „Doar cu Anton piscina ta e beton“, SRL;
- Magda Dubcek, 56 de ani, mama lui Anton;
- Frank Geary, 38 de ani, angajat în cadrul Protecției Animalelor din Dooling (adică hingher);
- Elaine Geary, voluntară în organizația Goodwill², soția lui Frank;

¹ Localitate din statul Georgia, cu o populație de 154 de locuitori la recensământul din 2010 (n. tr.).

² Goodwill Industries International, Inc. – organizație non-profit, care oferă cursuri de integrare socio-profesională pentru persoanele defavorizate (n. tr.).

- Nana Geary, 12 ani, elevă în clasa a VI-a la gimnaziul din Dooling;

- Baba Essie, 60 de ani, femeie fără adăpost;
- Terry Coombs, 45 de ani, angajat la Secția de Poliție din Dooling;

- Rita Coombs, 42 de ani, soția lui Terry;
- Roger Elway, 28 de ani, angajat la Secția de Poliție din Dooling;

- Jessica Elway, 28 de ani, soția lui Roger;
- Platinum Elway, 8 luni, fiica lui Roger și a Jessicăi;
- Reed Barrows, 31 de ani, angajat la Secția de Poliție din Dooling;

- Leanne Barrows, 32 de ani, soția lui Reed;
- Gary Barrows, 2 ani, fiul cuplului Reed și Leanne;

- Drey T. Barry, 42 de ani, proprietarul firmei „Asigurări Drew T. Barry“;

- Vern Rangle, 48 de ani, angajat la Secția de Poliție din Dooling;

- Elmore Pearl, 38 de ani, angajat la Secția de Poliție din Dooling;

- Rupe Wittstock, 26 de ani, angajat la Secția de Poliție din Dooling;

- Will Wittstock, 27 de ani, angajat la Secția de Poliție din Dooling;

- Dan Treat (zis Negociatorul¹), 27 de ani, angajat la Secția de Poliție din Dooling;

- Jack Albertson, 61 de ani, pensionar angajat la Secția de Poliție din Dooling;

- Mick Napolitano, 58 de ani, pensionar angajat la Secția de Poliție din Dooling;

- Nate McGee, 60 de ani, pensionar angajat la Secția de Poliție din Dooling;

- Carson „Mușchi-de-Fier“ Struthers, 32 de ani, fost boxer în competiția Mănușile Aurii¹;

- JT Wittstock, 64 de ani, antrenor al echipei de fotbal „Războinicii“, a liceului din Dooling;

- Dr. Garth Flickinger, 52 de ani, chirurg plastician;

- Fritz Meshbaum, 37 de ani, mecanic;

- Barry Holden, 47 de ani, avocat din oficiu;

- Oscar Silver, 83 de ani, judecător;

- Mary Pak, 16 ani, elevă în clasa a XI-a la liceul din Dooling;

- Eric Blass, 16 ani, elev în clasa a XI-a la liceul din Dooling;

- Curt McLeod, 16 ani, elev în clasa a XI-a la liceul din Dooling;

- Kent Daley, 16 ani, elev în clasa a XI-a la liceul din Dooling;

- Willy Burke, 75 de ani, cetățean care face muncă de voluntariat;

- Dorothy Harper, 80 de ani, pensionară;

- Margaret O'Donnell, 72 de ani, sora lui Gail, pensionară;

- Gail Collins, 68 de ani, sora lui Margaret, secretară în cabinetul unui dentist;

- Doamna Ransom, 77 de ani, brutăreasă;

- Molly Ransom, 10 ani, nepoata doamnei Ransom;

- Johnny Lee Kronsky, 41 de ani, detectiv particular;

- Jaime Howland, 44 de ani, profesor de științele comunicării;

- Eve Black, în jur de 30 de ani, o necunoscută.

ÎNCHISOAREA

- Janice Coates, 57 de ani, directoare a Penitenciarului pentru Femei din Dooling;

¹ Joc de cuvinte: *treater* – „negociator“ (n. tr.).

¹ Golden Gloves – competiție anuală de box amator în SUA (n. tr.).

- Lawrence „Lore“ Hicks, 50 de ani, director-adjunct al Penitenciarului pentru Femei din Dooling;
- Rand Quigley, 30 de ani, gardian la Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Vanessa Lampley, 42 de ani, gardiană la Penitenciarul pentru Femei din Dooling și câștigătoare, în anii 2010 și 2011, a turneului de skanderbeg din Ohio Valley, categoria de vîrstă 35–45 de ani;
- Millie Olson, 29 de ani, gardiană la Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Don Peters, 35 de ani, gardian la Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Tig Murphy, 45 de ani, gardian la Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Billy Wettermore, 23 de ani, gardian la Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Scott Hughes, 19 ani, gardian la Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Blanche McIntyre, 65 de ani, secretară la Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Dr. Clinton Norcross, 48 de ani, șeful secției de psihiatrie din Penitenciarul pentru Femei din Dooling și soțul Lilei;
- Jeanette Sorley, 36 de ani, deținuta #4582511-1, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Ree Dempster, 24 de ani, deținuta #4602597-2, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Kitty McDavid, 29 de ani, deținuta #4603241-2, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Angel Fitzroy, 27 de ani, deținuta #4601959-3, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Maura Dunbarton, 64 de ani, deținuta #4028200-1, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Kayleigh Rawlings, 40 de ani, deținuta #4521131-2, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;

- Nell Seeger, 37 de ani, deținuta #4609198-1, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Celia Frode, 30 de ani, deținuta #4633978-2, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Claudia „Trup Trăsnet“ Stephenson, 38 de ani, deținuta #4659873-1, Penitenciarul pentru Femei din Dooling.

ALTII

- Lowell „Curcă Plouată“ Griner, 35 de ani, infractor;
- Maynard Griner, 35 de ani, infractor;
- Michaela Morgan, născută Coates, 26 de ani, corespondent *NewsAmerica*;
- Cumâtrul Tabac (pe numele lui adevărat: Scott David Winstead Jr.), 60 de ani, pastor, conducătorul sectei Străluminații.
- un vulpoi obișnuit, de aproximativ 4 sau 6 ani.

PARTEA ÎNTÂI

TRIANGLUL DE DEMULT¹

Într-o săptămână de lucru la Libris, am întâlnit un om care se numea Behan și care avea în spate o poveste de viață și creație înaltă. În urmă cu 60 de ani, într-o vîrstă de 20 de ani, Behan a scris un cântec intitulat „The Auld Triangle“ („Triunghiul de demult“). Cântecul este compus în trei versuri, care se urmărește să se ascultă la trei trepti. În primul vers, scriitorul încearcă să aducă în prim-plan ceea ce este cel mai important din viață: dragostea. În al doilea vers, scriitorul încearcă să aducă în prim-plan ceea ce este cel mai important din viață: dragostea. În al doilea vers, scriitorul încearcă să aducă în prim-plan ceea ce este cel mai important din viață: dragostea. În al doilea vers, scriitorul încearcă să aducă în prim-plan ceea ce este cel mai important din viață: dragostea. În al doilea vers, scriitorul încearcă să aducă în prim-plan ceea ce este cel mai important din viață: dragostea.

¹ „The Auld Triangle“ – cântec despre viață în închisoare, compus în 1954 de poetul și dramaturgul irlandez Brendan Behan (n. tr.).

În urmă cu un an și jumătate, într-o zi de iarnă, într-o casă din suburbia din vestul orașului, într-o cameră închisă și întunerică, unde se întâlneau doar patru persoane, în mijlocul unei atmosfere de secret și de confidențialitate, își exprimați în mod deschis și sincer simțurile și gândurile. Această întâlnire a fost organizată de către un om de afaceri cunoscut sub numele de "Ree", care era în acel moment în mijlocul unei crize financiare și politice. În mijlocul unei atmosfere de confidențialitate, își exprimați în mod deschis și sincer simțurile și gândurile. Această întâlnire a fost organizată de către un om de afaceri cunoscut sub numele de "Ree", care era în mijlocul unei crize financiare și politice.

1

Ree a întrebat-o pe Jeanette dacă a observat vreodată careul pe care îl face lumina care intră pe geam. Jeanette a răspuns că nu. Ree stătea pe patul de sus, Jeanette pe cel de jos. Amândouă așteptau să se deschidă celulele și să primească micul dejun. Începea o altă dimineață.

Părea că Ree, colega de celulă a lui Jeanette, studiase temeinic acel pătrat de lumină. Pentru că i-a explicat că pornea de pe peretele din fața geamului, cobora încet-încet-încet, trecea peste masa lor, ca să ajungă în cele din urmă pe podea. După cum putea să vadă acum Jeanette, lumina se instalase fix în centrul pardoselei, de unde strălucea puternic spre ele.

- Ree, spuse Jeanette, nu mă mai bate la cap cu pata aia de lumină!

- Îți spun eu că nu ai cum să nu ai bătăi de cap de la o pată de lumină.

Și Ree scoase nechezatul ei caracteristic, prin care își exprima mai mereu amuzamentul.

Atunci Jeanette zise:

- În regulă. Ce curu' meu o mai însemna și asta?

Iar colega de celulă necheză încă o dată.

Ree era o fată bună, dar avea comportamentul unui tânăr de doi ani, pe care îl sperie tăcerea. Era în pușcărie pentru

înșelăciune, fals și deținere de droguri în vederea comercializării. Nu se pricepește la niciuna dintre aceste îndeletniciri și, prin urmare, ajunsese în spatele gratiilor.

Jeanette era închisă pentru ucidere din culpă; într-o seară de iarnă din 2005, își înjunghiașe soțul (îl chema Damian) în testicule cu o șurubelniță. Pentru că Damian era sub influență drogurilor, nu fusese în stare să se ridice din fotoliu și murise chiar acolo din cauza hemoragiei. Evident că și Jeanette fusese la fel de drogată.

– M-am uitat la ceas, spuse Ree. Am cronometrat. Lumina aia intră pe geam și ajunge pe podea în douăzeci și două de minute.

– Ar trebui să-i anunți pe ăia de la *Cartea Recordurilor*, îi zise Jeanette.

– Azi-noapte am visat că mâncam tort de ciocolată cu Michelle Obama și ea era ofticată la greu: „O să te faci cât o vacă, Ree!“ Da’ și ea mâncă din tortul ăla, știi?

Ree necheză iarăși și continuă:

– Te-am păcălit. N-am visat asta. Am inventat. Pe bune acum, am visat o profă. Și profa asta îmi tot zicea că sunt în altă clasă și eu îi tot ziceam că nu, în clasa aia trebuie să fiu, și ea zicea că bine și ne mai preda ceva și după aia iar îmi zicea că nu am ce căuta acolo și eu îi ziceam că ba da, am. Și tot aşa. M-a înnebunit de cap. Și tu? Tu ce-ai visat, Jeanette?

– Păi...

Jeanette încercă să-și amintească, însă nu izbuti. Se pare că noua medicație îi făcea somnul mai greu. Pe vremuri, i se întâmplatase destul de frecvent să aibă coșmaruri despre Damian. Care-i apărea în ele aşa cum arătase în dimineață de după, când era deja mort, cu dungi albastre ca de cerneală pe piele.

Jeanette îl întrebă pe domnul doctor Norcross dacă visele ei aveau de-a face cu sentimentul de vinovăție. Doctorul i-a aruncat privirea lui piezișă, care părea să-o întrebe „mă iezi la mișto, fato?“, privire care o enerva la culme, dar cu care începuse să se obișnuiască, și după aia a întrebat-o dacă ea crede că iepurașii au urechi clăpăuge. Mda. În regulă. M-am prins. În orice caz, lui Jeanette nu-i lipseau visele acelea.

– Scuze, Ree. Nu mai țin minte. Poate că am visat ceva, dar am uitat.

Acum se auzeau tropăielii pe corridorul primului etaj din Aripa B a penitenciarului: un gardian care făcea o verificare de ultim moment, înainte de deschiderea ușilor de la celule.

Jeanette închise ochii. Și își inventă un vis. În el, închisoarea era o ruină. Iedera luxuriantă, cărărată pe zidurile vechi ale celulelor, tremura ușor în adierea vântului de primăvară. Mâncat de timp, din tavan nu mai era decât o jumătate. Două șopările micișe se fugăreau pe un morman de moloz. Fluturii făceau salturi în aer. Miresme bogate de pământ și vegetație umpleau ce mai rămăsese din celula lor. Impresionat la culme, Bobby stătea lângă ea și se uita înăuntru printr-o gaură în zid. Mama lui era arheolog. Ea descoperise locul acesta.

– Crezi că aș putea să particip la o emisiune-concurs dacă am cazier?

Visul se nărui. Jeanette gemu. Ei, asta-i situația, a fost frumos cât a durat. Viața este categoric mai bună atunci când iezi pastile. Așa găsise un loc înăuntru unde să se refugiez, un loc numai al ei. Sigur, avea și doctorul un merit. Jeanette redeschise ochii.

Ree se benocla la Jeanette. Viața în pușcărie era de tot rahatul, dar o fată ca Ree era mai în siguranță acolo. În lumea de afară ar fi putut oricând să fie călcată de vreo mașină. Sau să vândă droguri unui narcoman care numai a narcoman nu arăta. Ceea ce și făcuse.

– Care-i baiul? întrebă Ree.

– Nu-i niciun bai. Eram în paradis, atâtă tot. Și tu l-ai distrus cu gura ta cea mare.

– Ce zici?

– Nu contează. Uite ce cred eu: ar trebui să existe o emisiune concurs la care să poți participa doar dacă *ai* cazier. Am putea să-o numim *Minți și câștigări*.

– Vai, ce-mi place! Și cum ar fi?

Jeanette se ridică în capul oaselor, căscă și dădu din umeri.

– Trebuie să mă mai gândesc. Știi tu, să inventez regulamentul.

Împotriva voinței, Jeanette se văzu nevoită să remarcă pătratul de lumină dintre paturi. Ajunsese până aproape de ușă, dar nu va trece dincolo de ea, nu? Dacă nu cumva o deschidea vreun gardian cu cheia sau de la panoul din Cabină, lumina aia era și ea prizonieră aici, la fel ca ele.

– Si cine ar fi prezentatorul? întrebă Ree. Orice emisiune concurs trebuie să aibă prezentator. Si ce fel de premii ar fi? Premiile trebuie să fie super. Detalii! Trebuie să ne gândim la toate detaliile, Jeanette.

Cu capul sprijinit de perete și învărtindu-și în jurul degetului o șuviță din părul uscat de la atâtă decolorant, Ree o privea țintă pe Jeanette. În partea de sus a frunții avea o cicatrice ca o urmă de grătar: trei linii adânci și paralele. Jeanette nu cunoștea motivul pentru care Ree căpătase cicatricea aceea, dar îi era lesne să ghițească cine i-o făcuse: un bărbat. Poate tatăl ei, poate fratele, poate vreun iubit, poate un tip pe care nu-l mai văzuse niciodată și pe care nici nu-l va mai vedea de acum încolo. Ca s-o spunem eufemistic, deținutele Penitenciarului pentru Femei din Dooling nu prea câștigaseră premii la concursuri, în schimb aveau multe probleme foarte serioase cu bărbații violenți.

Și ce puteai să faci? Puteai să-ți plângi de milă. Să-ți fie silă de tine însăși sau să ajungi să urăști pe toată lumea. Puteai să încerci să uiți de toate inhalând produse de curățare. Puteai să faci absolut orice ai fi dorit (firește, în limita posibilităților impuse de situația în care te aflai), însă nu s-ar fi schimbat nimic. Îți va veni rândul să învărtești uriașă și strălucitoarea Roată a Norocului abia la următoarea audiere pentru eliberare condiționată. Jeanette își dorea să învărtească roata aia cu toată puterea. Pentru că avea un fiu și trebuia să fie alături de el.

Se auzi un pocnet răsunător atunci când gardianul din Cabină descuie toate cele șaizeci și două de uși. Era 6:30 dimineață și toată lumea trebuia să iasă din celule pentru apelul matinal.

– Nu știu, Ree. Gândește-te și tu, spuse Jeanette. Am să mă gândesc și eu și după aia o să facem schimb de idei.

Si coborî din pat.

2

La câțiva kilometri de închisoare, în curtea familiei Norcross, Anton (băiatul care-ți face piscina beton) îndepărta insectele moarte. Piscina fusese cadoul pe care domnul doctor Clinton Norcross i-l făcuse soției sale la aniversarea a zece ani de căsnicie. Însă deseori, când se uita la Anton, Clint se întreba dacă piscina fusese un lucru înțelept. Așa se întâmpla și în dimineața aceasta.

Anton se dezbrăcăse la bustul gol din două motive. În primul rând, pentru că avea să fie o zi caniculară. În al doilea, pentru că voia să-și etaleze pătrățelele de pe abdomen. Era zvelt și musculos; era Anton, băiatul care-ți păstrează piscina beton. Arăta ca un mascul feroce de pe coperta unui roman de amor. Dacă ai fi vrut să-l împuști pe Anton în burtă, ar fi trebuit să faci dintr-o parte, ca să fii ferit de gloanțele care ar fi ricoșat. Ce mâncă el? Munți

de proteine pure? Cum se menținea în formă? Curățând Grajdurile lui Augias¹?

Anton ridică privirea, surâzând pe sub lentilele sclipitoare ale ochelarilor de soare Ray-Ban Wayfarer. Flutură din mâna liberă la Clint, care îl urmărea de la geamul băii principale de la etajul casei.

– Iisuse Hristoase! murmură Clint pentru sine.

Îi răspunse la salut și adăugă:

– Ai milă!

Clint se îndepărta de fereastră. În oglinda montată pe ușa închisă apăru un bărbat alb, în vîrstă de patruzeci și opt de ani. Licențiat în litere la Universitatea Cornell, doctor în științe medicale la Universitatea New York, înzestrat cu colăcei în jurul taliei grație nenumăratelor ceșcuțe cu Grande Mocha de la Starbucks. Barba lui neagră, înspicată cu multe fire albe, era mai puțin reprezentativă pentru un tăietor de lemne Tânăr și viril și mai mult – mult mai mult – pentru un căpitan de navă oarecare, șleampăt și șchiop.

Lui Clint i se păru ironic faptul că se simte surprins atât de vîrstă, cât și de trupul lui fleșcăit. Vanitatea masculină, mai cu seamă aceea a bărbătilor de vîrstă mijlocie, îl scosese întotdeauna din sărite, iar experiența lui profesională îl făcuse și mai puțin tolerant față de asemenea manifestări găunoase. De fapt, punctul de cotitură în cariera lui medicală avusese loc în urmă cu opt-sprezece ani, în 1999, când el – doctor psihiatru la început de drum – făcuse cunoștință cu Paul Montpelier, un potențial pacient, care venise la Tânărul doctor ca să-și rezolve „criza de ambiție sexuală“.

Și îl întrebăse atunci pe Montpelier:

– Când spuneți „ambiție sexuală“, la ce anume vă referiți?

Persoanele ambițioase vor să promoveze pe scara ierarhică. Nu ai cum să ajungi vicepreședinte al sexului. Acesta ar fi fost un eufemism extrem de straniu.

– Mă refer la...

¹ Augias, regele din Elis – una dintre muncile lui Hercule a fost să curețe grajdurile lui imense într-o singură zi (n. tr.).

Montpelier părea să-și caute cei mai exacți termeni. Se hotărî, își drese glasul și continuă:

– Încă mai vreau s-o fac. Încă mai vreau să fac tot ce pot pentru asta.

Clint îi spuse:

– Nu pare o ambiție ieșită din comun, ci una perfect normală.

Clint era Tânăr, abia își terminase rezidențiatul în psihiatrie, aşa că nu avusese încă timp să se înmoiaie. Plus că aceea era doar a doua zi de lucru la cabinet, iar Montpelier doar al doilea lui pacient.

(Primul pacient fusese o adolescentă cu episoade de anxietate generate de admiterea la facultate. Cu toate acestea, a ieșit destul de repede la iveală că Tânără obținuse 1 570 de puncte, din 1 600 posibile, la examenul de bacalaureat. Clint i-a explicat că rezultatul ei era excelent și că nu avea nevoie nici de vreun tratament și nici de vreo a doua ședință. Ba chiar a scris la repezeala *Sănătoasă!* pe foaia pe care își luase notițe.)

În ziua cu pricina, Paul Montpelier era îmbrăcat cu o vestă albă, pantaloni cu pense și stătea în fotoliul din imitație de piele așezat vizavi de Clint. Dar stătea cocoșat, cu glezna unui picior sprijinită pe genunchiul celălalt și se trăgea de șireturi în timp ce vorbea. Clint îi observase mașina sport, de culoare roșie, în parcarea din fața clădirii fără etaj unde își avea cabinetul. Își permise o asemenea bijuterie pentru că lucra la vârful lanțului trofic din industria cărbunelui, însă chipul lui trist și ochii afundăți în orbite îi amintea lui Clint de vechile desene animate cu Beagle Boys¹, ticăloșii care îl hărțuiau mereu pe Scrooge McDuck.

– Soția mea zice... Mă rog, nu chiar cu cuvintele astea, dar, oricum, sensul este cât se poate de limpede. Adică... hm... *subtextul*. Îmi cere să renunț. Să renunț la ambițiile mele sexuale.

S-a oprit și și-a semănit bărbia.

Clint i-a urmărit privirea. Se uita fix la ventilatorul care se învârtea în tavan. Dacă Montpelier își aruncase acolo ambițiile sexuale, acestea aveau să fie ciopârtite.

¹ Grup de personaje negative din lumea lui Donald Duck (n. tr.).

- Haide să recapitulăm puțin, Paul! Spune-mi cum de ai ajuns să discuți despre asta cu soția ta. Cum a început?

- Am avut o relație extraconjugală. Așa s-a declanșat totă povestea. Și Rhoda, nevastă-mea, m-a dat afară din casă! Am încercat să-i explic că ea n-are nicio vină, că am și eu nevoiele mele, pricepeți ce vreau să zic? Bărbații au anumite nevoi pe care femeile nu le înțeleg întotdeauna.

Montpelier și-a rotit capul și a scos un săsâit frustrat.

- Nu vreau să divorțez! O parte din mine crede cu tărie că ea este cea care trebuie să accepte situația. Să mă accepte aşa cum sunt.

Erau foarte reale și tristețea, și disperarea individului, iar Clint își putea imagina suferința pe care i-o pricinuise neasteptata evacuare din domiciliul conjugal. Acum era pe drumuri și mâncă la cină omlete apoase și fără gust în cârciumi întunecate. Sigur, nu era o depresie clinică, dar era una însemnată, care merita respect și atenție, chiar dacă – nu-i aşa? – el și-o căutase cu lumânarea.

Montpelier se aplecă puțin peste burtica în curs de dezvoltare.

- Să fim cinstiți. Mă apropii de cincizeci de ani, domnule doctor Norcross. Pentru mine s-au isprăvit partidele bune de sex. Am renunțat la ele pentru ea. I le-am *cedat* ei. Am schimbat scutece. M-am dus la toate meciurile și concursurile și am pus mereu mulți bani în fondurile pentru facultate. Am bifat toate rubricile din formularul căsnicieei. Atunci, de ce nu putem ajunge la o întelgere? De ce trebuie să fie totul atât de îngrozitor? De ce trebuie să ne dezbine?

Clint nu i-a răspuns, ci l-a așteptat să continue.

- Săptămâna trecută am fost la Miranda. Ea este femeia cu care mă culc. Am făcut-o în bucătărie. Am făcut-o în dormitor. Era cât pe ce s-o facem și a treia oară, la duș! Eram în al nouălea cer! De la endorfine! Și după aia m-am dus acasă și am luat cina în familie și am jucat *Scrabble* și toată lumea s-a simțit cât se poate de bine! Atunci, care-i problema? Este o problemă *inventată*, asta cred eu. De ce n-am și eu parte de puțină libertate? Cer prea mult? Este chiar atât de scandalos?

Au urmat câteva secunde de tăcere. Montpelier se uita atent la Clint. Prin capul acestuia mișunau vorbele corecte ca niște mormo-loi vioi. Le-ar fi putut captura foarte ușor, însă parcă îl reținea ceva.

De peretele din spatele pacientului său era sprijinită o reproducere după David Hockney, pe care i-o dăruise Lila ca să „mai înviorze atmosfera din cabinet“. Avea de gând să o atârne mai târziu, în cursul aceleiași zile. Alături de tablou se aflau cutiile cu literatură de specialitate – din acestea apucase să despacheteze câteva.

Cineva trebuie să-l ajute, și-a zis Tânărul psihiatru. Și trebuie să o facă într-o încăpere plăcută și liniștită ca asta. Dar era chiar musai ca persoana respectivă să fie dr. Clinton R. Norcross?

În fond, muncise extrem de mult ca să devină doctor și nu avusesese parte de niciun fel de fond pentru studii pe care să se poată baza. Crescuse în condiții mai puțin favorabile și se descurcase singur, uneori fiind nevoie să plătească și cu altceva în afara de bani. Ca să răzbată, făcuse anumite lucruri despre care nu-i pomenise niciodată soției sale și nici că-i va pomeni vreodată. Oare pentru asta făcuse atâtea sacrificii? Ca să ajungă să trateze ambițiile sexuale ale unuia ca Paul Montpelier?

O firavă grimasă de regret a strâmbat fața lătăreață a lui Montpelier.

- Vai de mine! La naiba! Nu mă descurc cum trebuie, nu-i aşa?
- Ba vă descurcați de minune, l-a liniștit Clint.

Și, în următoarele treizeci de minute, a reușit să-și lase la o parte îndoielile. Au dezbatut situația în amănunt; au analizat-o din toate unghiurile; au discutat despre diferența dintre dorință și nevoie; au discutat despre doamna Montpelier și despre preferințele ei (complet lipsite de imaginea, din punctul de vedere al lui Montpelier) în materie de sex; ba chiar au ajuns să vorbească – surprinzător de sincer – despre experiențele sexuale din adolescența lui Montpelier, când acesta se masturbase cu fălcile crocodilului din plus al fratelui său mai mic.

După cum îi cerea etica profesională, Clint l-a întrebat pe Montpelier dacă îi trecuse vreodată prin cap să se automutileze. (Nu.) L-a întrebat pe Montpelier cum s-ar simți dacă rolurile ar

fi inversate? (Acesta a insistat că și-ar îndemna soția să facă tot ce simte nevoia să facă.) Unde se vedea Montpelier peste cinci ani? (Aici bărbatul cu vestă albă a început să plângă.)

Când ședința aceasta s-a terminat, Montpelier a spus că o aşteaptă cu nerăbdare pe următoarea. Imediat după plecarea lui, Clint a sunat la centrala telefonică. A cerut ca toate apelurile să fie redirecționate unui psihiatru din Maylock, orașul vecin. Centralista l-a întrebat pe ce perioadă.

– Până când vor face plopii pere, a răspuns Clint.

De la fereastra îl vedea pe Montpelier cum se urcă în mașina sport, de culoarea cireșelor, ieșe din parcare și dispără pentru totdeauna din viața lui. După aceea, a sunat-o pe Lila.

– Bună ziua, domnule doctor Norcross!

Atunci când auzea vocea soției sale înțelegea sensul expresiei „îmi cântă inima de fericire“. Lila l-a întrebat cum îi merge în a doua zi de muncă.

– Am avut parte de cel mai naiv pacient din toată America, i-a spus el.

– Serios? A trecut tata pe la tine? Pun pariu că l-a bulversat reproducerea după Hockney.

Avea o minte brici soțioara lui, care era deopotrivă drăgăstoasă și severă. Lila îl iubea, dar avea obiceiul să nu-l ia în serios. Clint credea că poatea așa merită. Că poate toți bărbații o merită.

– Ha, ha, ha, a râs el. Auzi, mai știi ceva despre postul ăla de la închisoare? Cine ți-a spus de el?

Au urmat câteva secunde de tăcere, timp în care soția lui analiza implicațiile acestei întrebări. În cele din urmă, i-a răspuns tot cu o întrebare:

– Ai ceva să-mi spui, Clint?

Clint nu se gândise nici măcar o clipă că Lila ar fi fost dezamăgită de decizia lui de a renunța la cabinetul particular în favoarea unei slujbe la stat. Pentru că era sigur că nu era cazul.

Slavă Domnului că Lila era așa cum era!

Ca să-si poată atinge cu aparatul de ras țepii cărunți de sub nas, Clint era nevoie să-si strâmbă fața în aşa un hal încât semăna cu Quasimodo. Din nara stângă îi atârna un firicel alb de păr. Putea acum Anton să jongleze cu butoaiele până nu mai avea aer, dar îi va veni și lui rândul să-si smulgă perișorii albi din nas. Si pe cei din urechi. Clint reuși să și-l îndepărteze pe acesta.

Niciodată nu avusese constituția lui Anton, nici măcar în ultimul an de liceu, când tribunalul îl declarase independent și își căștigase singur existența alergând la curse. Pe vremea aceea Clint fusese mai sprinten, mai zvelt, cu abdomenul neimpresionant, dar plat – exact cum era acum fiul său, Jared. În amintirile lui, Paul Montpelier era mai durduliu decât ce vedea el în dimineața aceasta în oglinda din baie. Oare ce s-o fi ales de individul ăla, Paul Montpelier? Își rezolvase criza? Probabil că da. Timpul vindecă toate rănilor. Dar, aşa cum a zis odată un glumet, timpul ne și ramolește.

Clint nutrea și el dorința perfect normală – adică dorința sănătoasă, deplin conștientă și bazată pe fantezii – de a avea relații sexuale în afara căsnicieei. Însă, spre deosebire de situația lui Paul Montpelier, el nu se confrunta cu niciun fel de criză. După mintea lui, exact aşa trebuia să fie o viață normală: o privire mai inconsistentă la o fată drăguță întâlnită pe stradă; o ocheadă aruncată unei femei în fustă scurtă care coboară dintr-o mașină; un zvânet involuntar în zonele intime atunci când se uită cu jind la asistentele care înfrumusețează platoul studioului de televiziune unde se desfășoară concursul *Prețul corect*. Poate că era penibil, își spunea el, penibil și puțin comic, felul în care vârsta te trage tot mai departe de trupul pe care îl ai îndrăgit, lăsând însă la locul lor toate vechile instincte (slavă Domnului că nu și ambițiile!) – ca un miroș ce persistă în bucătărie mult timp după ce s-a servit cina. Dar credea el că toți bărbații îi seamănă? Nici vorbă. El nu era decât un simplu membru al tribului. Femeile erau adevăratele enigme.